

600 svenska ordstäf.

Schultz, Johan Gustaf,

18 E Br.

Kungl. biblioteket

0 0000 000084673

Fr. Samuel
Fockell
Ordpr.
(B1)
o

SEX HUNDRA

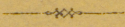
SVENSKA ORDSTÄF^{XX}

SAMLADE

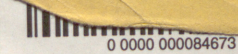
AF

JOHAN GUSTAF SCHULTZ.

EFTER SAMLARENS DÖD UTGIFNE.

Sthlm
1870

0 0000 000084673

SEX HUNDRA

SVENSKA ORDSTÄF,^{XX}

SAMLADE

AF

JOHAN GUSTAF SCHULTZ.

EFTER SAMLARENS DÖD UTGIFNE.

STOCKHOLM, 1870.

ASSOCIATIONS-BOKTRYCKERIET.

Skärgårdsgatan N:o 8.

SER HUNDRA

STOCKHOLM ÖRDBOK

SAMLADE

AF

JOHAN GUSTAF SCHULTZ

ELLER KÄRLANDS BÖD EFTER

STOCKHOLM 1870

ASSOCIATED BOOKSELLERS

STOCKHOLM 1870

FÖRETAL.

*Flera samlingar af ordspråk hafva tid ejter annan utkommit i svenska bokhandeln, men, för så vidt undertecknad har sig bekant, ingen samling af svenska ordstäf, ehuru dessa sednare, lika väl som de förra, utgöra en intressant och ej oviktig del af folkklitteraturen. I många af de ordstäf, hvilka lefva på folkets läppar, ligger en djup humor, i många en ej ringa grad af sarkasm; många äro onekligen både qvicka och fyndiga. I de ordstäf, hvilka mera uteslutande tillhöra och troligen leda sitt upphof från den svenska allmogen, lika väl som i folksagan, uppträda företrädesvis presten, "den lede", klockarn, länsman och skräddarn såsom handlande eller lidande personer, — "den lede" alltid som stor humorist. Vare nog sagdt, att en samling ordstäf böra både vara en nöjsam och lærorik läsning. Så tänkte ock den nyligen hädangångne **Johan Gustaf Schultz**, och bland mycket annat, som han ej hann att fullborda, var också att i bokform*

utgifva efterföljande, af honom med mycken omsorg samlade och utgallrade ordstäf.

Undertecknad har förverkligat denna hans plan af två skäl, dels för att fylla en lucka, om än liten och obemärkt, i vår litteratur, dels ock, och i främsta rummet, för att dermed i sin mån bidra till att betrygga den hädangångnes enda barns framtid. Behållningen af efterföljande "600 svenska ordstäf, samlade af J. G. Schultz", är nämligen afsedd att för sagde ändamål insättas i detta läns Ränste- och kapital-försäkringsanstalt, och hafva nödiga fullmakter härför af undertecknad blifvit till vederbörande aflemnade, samtidigt med samlingens utgivande af trycket, hvarjemte resultatet, sedan alla redovisningar inkommit, genom tidningarna kommer att tillkännagifvas.

Stockholm i mars 1870.

C. H. Atterling.

“Aber!“ — sa’ tysken, fick se en aborre.

“Ach Gott!“ — sa’ tysken, fick spö.

“Akta hufve’t!“ — sa’ mästerman.

“Aldrig ett lif!“ — sa’ han, som sköt i myrstacken.

“Aldrig ur fläcken!“ — sa’ han, som läg i diket.

“Alla barn i början!“ — sa’ kärringen, satte sig i väfstolen.

“Alltid ska’ det vara djefligt för mej!“ — sa’ bond’, blef utan vin vid nattvardsgången.

“Alltid träffar jag dej!“ — sa’ fan till biskoppen.

“Allt ska’ ske med måtta!“ — sa’ skräldarn, slog hustrun med aln.

“Allting annat, men inte det!“ — sa’ flickan om kyssen.

“Allting klär ett vackert ansigte!“ — sa’ flickan, profva nya skorna.

“Allting på stort!“ — sa’ tiggarn, dansa’ i förstun.

“Anfäkta det snuset!“ — sa’ fan, när de sköt’en i näsan.

“Behändiga don!“ — sa’ tjuften om handklofvarne.

“Bekänn!“ — sa’ bond’, piska hönan.

“Bekänn kort, tjuftubbe!“ — sa’ pojken, spelte med far sin.

“Beslut och handling är ett!“ — sa’ domarn, utskref utslaget.

“Betalt som qvitt’ras!“ — sa’ skomakar Lärka.

“Bien!“ — sa’ Pelle, bet i osten.

“Bildnings-cirkeln’s näsduk!“ — sa’ han, som snöt sig i fingrarne.

“Bjud de andra herrarne!“ — sa’ länsman om thevattnet.

“Bjud mig en gång till!“ — sa’ presten, sträckte ut hand.

“Blif vid din brädd!“ — sa’ kärringen, åt ur samma fat med grisen.

“Botten opp!“ — sa’ skepparn, när skutan sjönk.

“Bäst att tiga!“ — sa’ han, som sagt allt, hvad han visste.

“Bäst vi gå, så lukta vi!“ — sa’ kärringen, gjorde sin dödsbetraktelse.

“Bättre brödlös än rädlös!“ — sa’ kärringen, torcka bordet med katten.

“Bättre lycka nästa gång!“ — sa’ Jakob Ärlig (Tullberg, sköt bom på länsman).

“Bättre ondt ha’, än ondt mista!“ — sa’ kärringen, miste gubben.

“Bättre sent än aldrig!” — sa’ gumman, gick till kyrkan, när gudstjensten var slut (kärtingen, kasta gästen efter i ugnen).

“Bättre upp!” — sa’ katten i luftballongen.

“Da capo!” — sa’ bond’ om örfiln.

“Dank!” — sa’ tysken, fick ett ljus.

“Dask!” — sa’ bonden, slog näfven i gröt-fatet.

“De brukas olika!” — sa’ Reutermark om näsorna.

“De här sju åren gå snart!” — sa’ pojken, fick stryk första da’n han kom i läran.

“De äro inte af det slaget!” — sa’ fransosen om åsnorna.

“De ä’ sura!” — sa’ räfven om rönnbären.

“De många herrarne!” — sa’ grodan, när harfven gick öfver henne.

“Den der råd lyder är vis!” — sa’ pojken, stal på uppmaning af far sin.

“Den gången slog det bra till!” — sa’ han, som stämde fyra och fick genstämning af fem.

“Den går långt!” — sa’ Tempelman, när peruken blåste af en på isen.

“Den här veckan börjar treffigt!” — sa’ han, som gick till döden på måndagen.

“Den i mig!” — sa’ bagarn om galten.

“Den kan väl bli nyttig till något!” — sa’ flickan, tog vaggan med sig.

“Den något har, han något spiller!” — sa’ gumman, hade tre gryn i vanten och tappa’ två.

“Den som had’en på en tåt och fick dra’n opp och ned i halsen!” — sa’ åkarn om supen.

“Den som väl låge!” — sa’ den late, satt i sängen.

“Den spiken drog!” — sa’ timmerman, stoppa’n i fickan.

“Den söta ungen!” — sa’ pojken om mormor sin.

“Den var både stark och god!” — sa’ flickan om kalas-pussen.

“Den är gjord efter mitt hufvud!” — sa’ Nisbeth om stekpannan.

“Den är lugn att ha!” — sa’ pojken om beckhättan.

“Der ha’ vi ägget!” — sa’ bond’, körde suggan ur sängen.

“Deri ligger det!” — sa’ presten, tappa’ barnet i dopfunten.

“Det ante mej!” — sa’ Reuter, blef utsparkad.

“Det blir derefter!” — sa’ presten, döpte barnet för tre skilling.

“Det blir ingenting af förr’n jag kommer!” — sa’ han, som skulle hängas.

“Det blir inte vackert väder, förr’n det onda kommer ner!” — sa’ kärringen, ramla’ ned från taket.

“Det blir väl fler stämmor!” — sa’ bond’,
söp upp mantalspengarne.

“Det blir väl någon rå!” — sa’ gumman,
grädda’ pannkakor.

“Det brukas så olika!” — sa’ pojken, när
presten helsa’ på’n.

“Det både värmer och klär!” — sa’ kärrin-
gen om löständerna.

“Det drar!” — sa’ bond’, åkte i pinnskrindan.

“Det drar i sathålet!” — sa’ kärringen, satt
i kyrkdörren.

“Det duggar jemnt!” — sa’ länsman om mu-
torna.

“Det faller i god jord!” — sa’ klockarn,
när presten föll i grafven.

“Det felet var det inte!” — sa’ Moberg.

“Det ger sig i (spörjs på) ändan!” — sa’
repslagarn.

“Det gick an det var ingen ko!” — sa’
bond’, miste hustrun.

“Det gick på knep!” — sa’ skräddar’n, när
hönan sprang ikull’en midt på torget.

“Det går efter gehör!” — sa’ tornväktarn,
tuta’ galet.

“Det går en oro genom tiden!” — sa’ ur-
makarn, blef bysatt.

“Det går fäll inte för hackor!” — sa’ bond’,
tog till spaden.

“Det går ledigt!” — sa’ pojken, när han
ljög.

“Det går så länge det går!” — sa’ bond’, laga’ fickuret.

“Det går väl an att blunda ibland!” — sa’ han, som tralla’ i kyrkan.

“Det går väl öfver!” — sa’ bond’, körde i sjön.

“Det har ingen art!” — sa’ han, som kysste syster sin.

“Det härdar kroppen!” — sa’ han, som åt “ståligt” bröd.

“Det här ger inte bröd!” — sa’ tiggarn’, stod på logen och tröska.

“Det här var inte min väg!” — sa’ torsken, blef dragen på land.

“Det hör till saken!” — sa’ sotarn om skrika.

“Det kan jag göra tryckt!” — sa’ boktryckarn.

“Det kan man kalla för sy!” — sa’ skräddarn, damp af bordet och tog tre stygn, innan han kom till golvet.

“Det knallar och går!” — sa’ rospiggen, stod på grund.

“Det kommer igen!” — sa’ kärringen, gaf sin so fläsk.

“Det kostar på, kantänka!” — sa’ kärringen till tuppen, vred nacken af en.

“Det känns liksom lite’ gråkallt!” — sa’ kärringen, satt naken på isen.

“Det låter!” — sa’ bond’, trampa’ i klaveret.

“Det lyckas inte!” — sa' bagarn, gjorde bul-
lar i solvärmen.

“Det lägger jag mej inte i!” — sa' bond',
när kamraten föll i drank-karet.

“Det magen har, så har han!” — sa' bond',
åt opp åtta dar's matsäck.

“Det rakar ingen hast!” — sa' skomakarn,
åt välling med syl.

“Det rör mej inte!” — sa' kyparn om märs-
seglet (tiggarn, då hund' bet'en i träbenet).

“Det ryser i mej!” — sa' gardisten, gick
genom hasselskogen.

“Det ser så bra ut, när släkten följs åt!” —
sa' gubben, drog gumman i håret.

“Det ska bli till gröt!” — sa' pigan, hämta'
vatten i lergropen.

“Det ska finnas hut i hin häle också!” —
sa' Hjelmérus om Norrköpingsboarne.

“Det ska' vara hof me't!” — sa' Steg, sålde
hästkött.

“Det ska' vi bli två om!” — sa' räfven om
färklipningen.

“Det skulle inte förvåna mig om jag fick
hufvudvärk!” — sa' soldaten, när kulan gick
honom genom hufvudet.

“Det smakar fågel!” — sa' bond', slicka'
staken, der skatan sutit.

“Det som mankerar i ena ändan, fallerar i
den andra!” — sa' bond' om stocken.

“Det som vill följa, så följ!“ — sa' drängen, åt ärter med afvig sked.

“Det svider, men det svider godt!“ — sa' pojken, drack bränvin.

“Det tar sig!“ — sa' pojken om skrikandet.

“Det tar väl nå'n gång slut!“ — sa' fan om böndagarne.

“Det tjocka kostar mest!“ — sa' bond', åt kaffesump.

“Det är af gammal vana!“ — sa' skräddarn, hade “syndigt öga“ till sitt eget kläde.

“Det är betänkligt!“ — sa' Sundberg om saligheten.

“Det är bra som det är!“ — sa' han, som hade eld i håret.

“Det är bråte som brinner!“ — sa' kärringen, tände eld i håret.

“Det är både ynkligt och löjligt!“ — sa' han, som snöt sig och fick näsan i hand' (sa' pojken, såg far sin hänga).

“Det är detsamma, bara det går!“ — sa' plåtslagarn, ramla' utför taket.

“Det är ett knåpgöra det der med!“ — sa' qvastbindarn till urmakarn.

“Det är ett kärt besvär!“ — sa' gubben, piska' gumman.

“Det är ett nytt mode!“ sa' han, som knöt halsduken i nacken.

“Det är fan, hvad en menniska kan lefva vildt!“ — sa' tuppen, flög på hufvet i brunn.

“Det är fäfanget att spjerna mot udden!” — sa’ skomakarn, stack sig af sylen.

“Det är för mycket begärdt!” — sa’ tjuften, när man bad honom vänta.

“Det är gifvet!” — sa’ tjuften om tjuvgodset.

“Det är ingen ordning i det här huset!” — sa’ katten, blef utkörd på julafton.

“Det är inte borta för det!” — sa’ kärringen, kasta’ mjölet under bordet.

“Det är inte långt mellan hvarfven!” — sa’ kärringen, åkte på qvarnstenen.

“Det är inte värdt att spara katten i slagtmånaden!” — sa’ kärringen.

“Det är knepet att bli salig!” — sa’ gumman, tog nattvarden två gånger på samma dag.

“Det är lite det tål!” — sa’ pojken, slog far sin i hufv’et med yxan.

“Det är långt till skogen!” — sa’ Törnberg, elda’ med yxskaftet.

“Det är rörande!” — sa’ kärringen, sålde slefvar.

“Det är som man tar’et!” — sa’ Masman.

“Det är värst för honom sjelf!” — sa’ kärringen, när de beklagade hennes mans död.

“Det var annat malt, det!” — sa’ kärringen, bryggde på sådor.

“Det var besynnerligt!” — sa’ han, som ville låna pengar och inga fick.

“Det var bot för loppor!” — sa’ drängen, när dejan drunkna’.

“Det var bra nära!” — sa’ han, som gissa fel på udda och jemnt.

“Det var dumt!” — sa’ skraddarn, slapp in och fick stryk.

“Det var dålig fisk!” — sa’ bond’, fjälla’ grodan.

“Det var en annan femma!” — sa’ bönd’, skref en sjua.

“Det var en god tjänst! — sa’ kärringen, fick åka med en half mil för långt.

“Det var en sjuhelfvetes mängd!” — sa’ presten om nattvardsgästerna.

“Det var ett godt skjutsande!” — sa’ pojken, sköt mor sin i sjön.

“Det var ett roligt dricka!” — sa’ pojken, drack jäst.

“Det var ett spratt för vägglössen!” — sa’ bond’, när stugan brann.

“Det var ett sätt att bli salig i hast!” — sa’ gumman, åt upp psalmboken.

“Det var fan!” — sa’ Filén, titta’ i kikarn (och blekna’). Tillägg: “Det var Filén!” — sa’ fan, titta’ i andra ändan.

“Det var fan att svida!” — sa’ pojken, fick stryk för det han svor.

“Det var fan till tag!” — sa’ Munter, misste hustrun.

“Det var hemskt!” — sa’ Rydingen, när hönsen sprang omkull’en.

“Det var hiñ håle!” — sa’ fru Stråle.

“Det var jemnt!” — sa’ Betzen, åt upp kaffven till frukost.

“Det var knuten!” — sa’ skomakarn, tog loppan på beckträden.

“Det var lika kärt som oförmodadt!” — sa’ presten, kom in i himmelriket.

“Det var läskande!” — sa’ presten, åt upp krämet för bönderna.

“Det var lögn!” — sa’ Olle, hviska’ vid mor sin.

“Det var mej en god lättnad!” — sa’ bond’, när hustrun kom in på vatten och bröd.

“Det var mej en hårdspelter djefvul!” — sa’ organisten om psalmen.

“Det var mej en rolig djefvul!” — sa’ gardisten om psalmboken.

“Det var mums!” — sa’ fan, tugga’ spiknubb.

“Det var ordet!” — sa’ Moss.

“Det var partikuliert!” — sa’ Tempelman om örfiln.

“Det var starkt!” — sa’ bond’, drack skedvatten.

“Det var susen!” — sa’ Blomberg.

“Det var så godt, det!” — sa’ torparn, fick en örfil och tre daler i pengar.

“Det var väl att pipa ’öll!“ — sa’ maseu.
ramla’ ner från kyrktornet.

“Detta ger inte bröd!“ — sa’ bond’, tröska’
på qvasten.

“Detta ska’ vara en tupp!“ — sa’ han, som
måla’ en sugga.

“Ditt lif hänger på en tråd!“ — sa’ skräd-
darn åt synålen.

“Ditåt lutar det!“ sa’ madam Grönlund, gick
på sned.

“Ditåt lutar det, madam lilla!“ — sa’ torn-
väktarn.

“Djeflar i den!“ — sa’ bagarn, drogs med
döden.

“Djeflar i min själ!“ — sa’ Preciosa.

“Drick ur tårn!“ — sa’ bond’, vattna’ hästen
i sjön.

“Du förstår väl gyckel, din ställe!“ — sa’
kärringen, vred nacken af tuppen.

“Du nådiga sol, du gassar min rygg!“ —
sa’ tiggarn, när brödpåsen brann bak på ryggen.

“Du är min vän!“ — sa’ snickarn till kat-
ten, dängde hyfveln efter’en.

“Du är mitt lif!“ — sa’ Svedberg åt palten.

“Du är rolig, du bror!“ — sa’ Tranberg
till grisen.

“Du är slagen till en slant!“ — sa’ tiggarn
om ett-öringen.

“Du är så sölig om mun, min lilla vän!“ —
sa’ Lundahl till suggan.

“Duger hon inte till annat, så duger hon väl till ljusstake!” — sa’ fan, vände upp och ned på trollpackan.

“Dumma hund!” — sa’ Hultman.

“Dyra anförvandter!” — sa’ Carlgren, körde ut svägerskorna.

“D’ä inte så noga med en näfve minuter!” — sa’ skepparn, tog mått med fingrarne i sjökortet.

“D’ä va’ ett uschlitt tug i den der!” — sa’ vestgöten, tvätta’ papperskragen.

“Dä’ änder!” — sa’ bond’, sköt kråkor.

“Elände på elände!” — sa’ tiggargubben, föll på tiggargumman.

“En ann’ gång går du hem!” — sa’ kärringen, slog ryggen af grisen.

“En ann’ kan vara så god som en ann’!” — sa’ pigan, satte på sig fruns hatt.

“En man hit!” — sa’ skepparn, tänkte på sin giftasvuxna dotter.

“En mjölnar-unge kan aldrig få för mycket vatten!” — sa’ presten, döpte barnet två gånger.

“Ett oskyldigt nöje!” — sa’ presten om kortspelet, när han vann.

“Ett underverk!” — sa’ presten, fatta’ bränvinsglaset.

“Fan i fätöljerna!” — sa’ Smörholt, satte sig i degträget.

“Fan så konstigt, men bra att ha!” — sa’
koeken om ögonlocken.

“Far är hemma här, han får ligga hvar han
vill!” — sa’ kärringen, när gubben låg i brunnen.

“Finemang!” — sa’ Mobergskan.

“Finns inte i mitt hus!” — sa’ frun om
ordningen.

“Firabend!” — sa’ tunnbindarn, högg hand’
af pojken.

“Fort går det inte, men sakta går det!” —
sa’ Säter.

“Frihet bor i Norden!” — sa’ Grönvall,
släppte ut grönsiskan.

“Frisches Wetter in Schweden!” — sa’ ty-
sken, frös näsan af sig midsommardånen.

“Får jag lefva och ha helsan, kommer jag
också hit!” sa’ Grönstrand, gick på kyrkogården.

“Får jag lof?” — sa’ bonden, stal en stut.

“Färdig är jag!” — sa’ Halt-Jan.

“Färgen är god!” — sa’ målarn, spelte kort.

“Förblindade verld!” — sa’ Snus-Brita.

“Förmycket är förmycket!” — sa’ nämnde-
mannen, titulerades välboren.

“Försöket gör’et!” — sa’ bagarn, sålde snur-
tar för mandelbröd.

“Gammal är du, men lunka ska’ du!” —
sa’ pojken till far sin.

“Gammal är äldst!” — sa’ Karl i Torsäter.

“Geschwint Meister!“ — sa’ fan, dansa’ med skraddarn.

“Gjord gernig står ej att ändra!“ — sa’ han, som hängde sig i mastkorgen.

“Glädjens blomster i jordens mull!“ — sa’ Blomqvist, stod i myrstacken.

“God båt tar törn sjelf!“ — sa’ rospiggen, styrde på land.

“God morgon, herr bokhållare!“ — sa’ kärningen, satt i varggropen och titta’.

“God morgon, min gud!“ — sa’ skeppar Lärka, tog supen på sängen.

“Godt!“ — sa’ Uddman.

“Godt gör han!“ — sa’ läsarpresten om supen.

“Godt att få någon klo!“ — sa’ bond’, meta’ upp en tossa.

“Godt att få sätta sig!“ — sa’ skraddarn, när han stått och skurit till en ficka.

“Godt att ha!“ — sa’ snickarn om fingrarne, när han högg tummen af sig.

“Gud bevare oss alla tretton!“ — sa’ pottmakarn, bar tolf krukor på hufve’t.

“Gud hjelpe dem det fattas vett för!“ — sa’ karringen, sprang kapp med calfvarne.

“Guds barn har ingen tur i kortspel!“ — sa’ presten, när han tappa.

“Gud ske lof för aptiten!“ — sa’ han, som åt upp skraddarn.

“Gud ske lof för billig sorg!” — sa’ bond’,
miste hustrun.

“Gud ske lof för helsan!” — sa’ madam
Sundström, satt på sängen och söp.

“Gud styrke våra vapen!” — sa’ skraddarn,
skyldra’ med pressjernet.

“Gud välsigna maten!” — sa’ flickan om
stadssoldaten.

“Går och gäller!” — sa’ länsman om örfiln.

“**H**alfvan går!” — sa’ Spångberg, drack ur
halfankaret.

“Halt, skralt och kalt!” — sa’ bond’, tappa’
peruken i källbacken.

“Han föder sig med mun!” — sa’ presten
om hund’.

“Han är en djefvul i trä!” — sa’ bond’ om
hackspetten.

“Han är inte vacker, men stark!” — sa’
snickarn om likkistan.

“Har du sett sill dansa i galoscher!” — sa’
Jeppe.

“Har jag inte mat, så ska’ jag åtminstone
ha något att äta på!” sa’ tjuften, stal-bordet.

“Har ni sett mej flyga!” sa’ Massman, ramlar
ned från kyrktornet.

“Har ni sett min sate!” — sa’ kärringen,
leta’ efter man sin.

“Hederligt i skålen!” — sa’ spelman, fick
en palt.

“Heder och vördnad!” — sa’ Möller, stal skinnpelsen.

“Hellre hade jag varit gemen!” — sa’ bond’, blef vald till nämndeman.

“Helsan är efterhängsen!” — sa’ Pelle Lundbohm.

“Herre! sa’ kungen till mej!” — sa’ gardisten.

“Herre Jess’, här ä’ folk förut!” — sa’ bond’, hörde svinen grymta.

“Herrliga land!” — sa’ Roffler, stod i potatis-landet.

“Hifva på varan!” — sa’ fiskarn, fick kärningen sin i noten.

“Historiskt!” — sa’ Crusenstolpe.

“Hit med skräpet!” — sa’ presten om barnet*).

“Hjo!” — sa’ bond’, fick se Grenna.

“Hon har inte så fult ansigte!” — sa’ bond’ om flundran.

“Hoppfalleralla!” — sa’ Petter Hallberg, föll i bäcken.

“Hu, du kalla Östersjö!” — sa’ sjöman, satt i spiseln.

“Hugg’en!” — sa’ Grubben. (Fortsättning: “Låt bli’n!” — sa’ Westin. “Ta’n!” — sa’ fan. “Kast’en i trumman!” — sa’ bagarbodgumman.)

*) Tillägg: så ska’ jag döpa’t så fan ska’ ta’t.

“Hugg in på konfekten!” — sa’ fan, for in i svinahjorden.

“Hund på hund!” — sa’ pojken, satte hundskinnsmössa på far sin.

“Hur många ä’ de?” — sa’ Carl Johan om svenskarne.

“Hut, pigor!” — sa’ köksan.

“Hvad gör inte tysken för pengar!” — sa’ bond’, fick se markattan.

“Hvad potatisen smakar skönt, när den är lagad på det här viset!” — sa’ bond’, satte mun till bränvinspannan.

“Hvad är väl bättre!” — sa’ pigan, tänkte på helt annat än kost och lön.

“Hvar och en har sin idé!” — sa’ kärringen, ref sig med rifjernet.

“Hvar och en har sin sed!” — sa’ bruden, förde vaggan med sig.

“Hvar och en sin gåfva lik!” — sa’ gumman, gaf bort kalkonhönan.

“Hvar och en är herre öfver sin stackare!” — sa’ pojken, piska’ katten*).

“Hvem vet hvad det är godt för!” — sa’ han, som bröt benet af sig.

“Hygglig ungdom!” — sa’ fan om kattungarne.

*) En längre lydelse (något lång för ett ordstäf) är: “Hvar och en är herre öfver sin stackare, far öfver mor, mor öfver mig, och jag öfver dig, din rackare!” — sa’ pojken, piska’ katten.

“Håll ord min far!” — sa’ Rudbecken.

“Hårda tider!” — sa’ tiggarn, fick stryk i stället för pengar.

“Hård sjö!” — sa’ sekter Propp, satt under bordet och åt talgljus.

“Hårt mot hård!” — sa’ kärringen, slog hufvudet i helleberget.

“Hårt, men rättvist!” — sa’ han, som stod i halsjern.

“Hälften vore nog!” — sa’ bond’, när hustrun fick trillingar.

“Här behöfver spacklas!” — sa’ målarn, låg full bakom gårdesgården.

“Här blir en strid på lif och död!” — sa’ fan, ramla kull i myrstacken.

“Här bor jag!” — sa’ Solna klockare, låg i rännsten.

“Här finns mod och sinne!” — sa’ bagarn, kasta katten i bakugnen.

“Här finns mycket smått och godt!” — sa’ fan, titta’ i bibeln.

“Här finns rum för fler!” — sa’ bond’, trilla’ i sjön.

“Här går kärringar åt!” — sa’ pojken, kasta’ mor sin i brunn.

“Här hjälper hvarken hvitlök eller Fader vår!” — sa’ kärringen, läste öfver kalfven.

“Här ska’ bli andra bullar!” — sa’ bagarn, stekte katten i ugnen.

“Här ska’ det gå i sken!“ — sa’ bond’,
spände kärringen för harfven.

“Här ska’ du finna trohet!“ — sa’ bagarn,
piska’ galten.

“Här ska’ du få se på gnistor!“ — sa’ fan,
slog bond’ på ögat.

“Här ska’ rappas på slutet!“ — sa’ murarn,
gaf pojken stut.

“Här var inte roligt!“ — sa’ knekten, kom
in i kyrkan.

“Häråt!“ — sa’ bond’, körde harfven med
kärringen.

“Här är släng i arm!“ — sa’ skraddarn,
slog ihjäl sju flugor i en smäll.

“Högtiden till ära, och far och mor till för-
tret!“ — sa’ pojken, tog tröjan avigt.

“Hör inte hit!“ — sa’ Platin om rättvisan.

“I brist på damer, dansar man med skoma-
kare!“ — sa’ Petter, dansa’ med lästen.

“I dag blir en het dag!“ — sa’ trollpackan,
skulle brännas.

“I dag spelte vi bra!“ — sa’ orgtramparen.

“I helvete ska’ min man ligga, och inte i
fattigkyrkogå’n!“ — sa’ kärringen.

“Illa sitter du, men glömm inte tala om’et!“
— sa’ fan till grisen, som satt fast i gärdes-
gården.

“Ingalunda, ingalunda!“ — sa’ lilla Schröder.

“Ingen har lurat mig värre, än just du!“ —
sa' Brännström, såg sig i spegeln.

“Ingen lycka utan olycka!“ — sa' bond',
begrafde hustrun och tappa' vantens i grafven.

“Ingen orsak!“ — sa' skraddarn, när de
tacka'n för treffligt sällskap.

“Ingen rädder här!“ — sa' bond', sprang för
haren.

“Ingen skam att bjuda till!“ — sa' bond',
spände oxarne för kyrkan.

“Ingen säkerhet i sta'n!“ — sa' bond', fick
en örfil vid tulln.

“Ingenting att tacka för!“ — sa' tiggarn,
fick en kaka bröd och ett fat välling.

“Ingenting nytt under solen!“ — sa' flickan,
steg i brudsäng.

“In medio consistet virtus!“ — sa' fan, satt
mellan två prester.

“Inte ett dugg!“ — sa' Settervall.

“Inte ett fnask!“ — sa' Kalle Bager.

“Inte för det är vackert, men det är fast
arbete!“ — sa' bagarn om snuten.

“Inte mej emot!“ — sa' han, som fria' och
fick korgen (sa' han, som såg hustru sin hänga).

“Inte ondt i det!“ — sa' tiggarn, slogs med
brödpåsen.

“Inte ska' du gråta för det!“ — sa' pojken,
slog ögat ur mor sin.

“Inte står jag ensam och skäms!“ — sa'
gardisten till Carl XIII.

— "Inte värdt att krusa för frun!" — sa' slag-tarn, tog suggan i kalufsen.

"Inte värdt att vara rädd för rättor!" — sa' han, som bar katten i fickan.

"I ra', i ra'!" — sa' bond', körde vall med en ko.

"Jag begriper inte chäsen!" — sa' fan, åkte på välten.

"Jag följer!" — sa' Jon.

"Jag genomskådar din sjukdom!" — sa' skomakarn, titta' genom hålet i stöfveln.

"Jag går snedt öfver Hötorget!" — sa' Mallén*).

"Jag hade inte der att göra!" — sa' flickan.

"Jag har ingen brådska!" — sa' han, som åt löskokta ägg med pennknif.

"Jag har kört mer vatten än du har sett!" — sa' åkarn till sjöman.

"Jag har vänner i viken!" — sa' han, som föll i sjön.

"Jag helsar dig fredliga flagga!" — sa' presten, satte på sig prestkragen.

"Jag kan allt!" — sa' han, som åt välling med fingrarne.

"Jag kommer snart igen!" — sa' kärringen, följde med kvarnvingen.

*) Mallén, den bekante "gångposten", var nämligen låghalt.

“Jag känner, hvar skon klämmer!” — sa’ bond’, fastna’ i räfsaxen.

“Jag känner till’et!” — sa’ flickan om barnvårkarne.

“Jag läser från venster!” — sa’ gumman, hade boken upp och ned.

“Jag märker det dryper!” — sa’ bond’ om pisksmällarne.

“Jag råkar väl den gamla vägen!” — sa’ kärringen, körde skeden i örat.

“Jag ser inte land för bara alskog!” — sa’ sjöman, stod på utkik.

“Jag sitter så illa!” — sa’ råttan, satt på fläskskinkan.

“Jag ska’ något roa mig med!” — sa’ kärningen, satt i spiseln och svor.

“Jag skulle vara med!” — sa’ han, som låg i sjön, när folket gick åt kyrkan.

“Jag skulle ändå ned!” — sa’ han, som ramla’ utför trapporna.

“Jag släpar min tid!” — sa’ bond’, hängde i tömmarna, när hästen skena’.

“Jag synar vägen!” — sa’ länsman, låg i diket.

“Jag säger ingenting, jag!” — sa’ han, som aldrig teg.

“Jag tar dem för ro skull!” — sa’ bond’, stal årorna.

“Jag tar det här lilla benet!” — sa’ presten, tog färbogen.

“Jag tror det passar!” — sa’ Rösjö-gubben, satte sju ärmor i en pels.

“Jag tror fan rider märra!” — sa’ bond’, red’na sjelf.

“Jag tror gräset är förbannadt i år!” — sa’ kärringen, satte sig i nässlorna.

“Jag tror, jag tror!” — sa’ kärringen, gick på svag is. (Tillägg: “Ja, det var det jag trodde!” — sa’ hon, när isen brast.)

“Jag umgås inte i det huset!” — sa’ Bromsen om kyrkan.

“Jag undrar!” — sa’ flundran — “om gäd-dan är fisk.”

“Jag vet väl af’et!” — sa’ han, som gick galet.

“Jag vill aldrig ha’ det nämndt!” — sa’ han, som stal galoscherna.

“Jag vore olycklig, om jag inte kunde mu-sik!” — sa’ positivspelaren.

“Jag åker!” — sa’ gåsen, när räfven sprang till skogs med henne.

“Jag är för gammal att dricka vatten!” — sa’ Köbel.

“Jag är väl ingen hund, för att jag kan sitta!” — sa’ Åkerberg.

“Ja vars, jag tiger!” — sa’ prestens hund åt klockarkatten.

“Jemt!” — sa’ Klingberg.

“Jemt skägg!” — sa’ barberarn, raka’ katten.

“Je suis votre!” — sa’ fransosen, föll i sjön.

“Jo, det gjorde han!” — sa’ murarn, när de bad honom skynda sig.

“Jo, jag menar det!” — sa’ Jagare.

“Jo, jag tackar, jag!” — sa’ sotarn, fick en palt.

“Jo, jo men!” — sa’ sme’n, och så smidde han igen.

“Ju fler barn, ju mer välsignelse!” — sa’ klockarn, stoppa på sig penningarne vid barnsölet.

“Jössus hjälp!” — sa’ fru Hammarlund, fick en svart pojke, med handtag i ryggen och randiga ben.

“Kaffe och skorpor ä’ väl bra, men nog vet jag, hvad som är bättre!” — sa’ flickan, spetsa’ mun.

“Kall vinter!” — sa’ torparn, frös fast vid sängbrädet.

“Kan inte!” — sa’ Packalin, om utskylterna.

“Kantänka herrn!” — sa’ pojken till far sin.

“Klang i dukaten!” — sa’ krögarn, slog karringen i disken.

“Klart att vända!” — sa’ båtsman, tappa’ sista 50-öringen på spel.

“Kliffs!” — sa’ kattan, föll i brunn.

“Klippt ska’ de’ vara!” — sa’ presten om fåret.

“Kom i min famn!” — sa’ parmmätaren.

“Kom lång!“ — sa’ gumman, som hade en kort man.

“Kommer på stund!“ — sa’ fanjunkar Lund.
(Tillägg: “Det dröjer!“ — sa’ fanjunkar Höjer.)

“Kom nu hunger och dyr tid!“ — sa’ gardisten, hade en ankarstock under ena armen och ett vedträd under den andra.

“Konstiga bref, far min skrifver!“ — sa’ studenten, när han inga pengar fick.

“Kors i Kristine! amn *)!“ — sa’ kärringen, fick se Karlstad.

“Kostar det något, så smakar det något!“ — sa’ Adam, bet i äpplet.

“Kostar det, så smakar det!“ — sa’ bond’, drack soya.

“Kronans kaka är dryg!“ — sa’ han, som fick 28 dygn.

“Kronans tjänst går framför gudstjensten!“ — sa’ skraddarn, sydde uniformen på sönda’n.

“Kry som ett vinterny!“ — sa’ bond’, gäspa’ munnen ur led.

“Kuggad!“ — sa’ Höökenberg.

“Kupé!“ — sa’ bond’, åkte i hövagn.

“Kör!“ — sa’ Traskan, när han gick.

“Kör i vind!“ — sa’ Blomster.

*) Meningen skall egentligen vara: “Kors i Kristi namn!“ Det öfriga af ordstäfvet har blifvit en följd af förändringen.

“Lif mot lif!” — sa’ skräddarn, slogs med ankungarne.

“Lifvet är en dröm!” — sa’ han, som dog innan han blef född.

“Lika barn leka bäst!” — sa’ klockarn, bytte bort Blaren till komministern.

“Likt som slikt!” — sa’ suggan till grisens mamma.

“Likvisst!” — sa’ hökar Twist.

“Lite af hvarje!” — sa’ Behmer, sålde för två styfver konfekt.

“Lite hot, är också hot!” — sa’ bond’, spotta’ på grannens gris.

“Lite, men välment!” — sa’ åkarn, gaf hästen bakelser.

“Lite nog kan göra omak!” — sa’ fan, fick igelkotten i ögat.

“Lite ska’ jag ha’ med!” — sa’ han, som tugga’ åt katten.

“Lite till!” — sa’ Schantzen.

“Lyckas inte!” — sa’ Cedervall.

“Långsamhet gör ledsamhet, det är bäst att sluta!” — sa’ presten.

“Långt hädan och dit!” — sa’ kärringen, peka’ på månan.

“Lång är han inte, men smal är han!” — sa’ Elsa om ljusbiten.

“Låt mig sköta bågarn! — sa’ gardisten, gick till nattvarden.

“Man får lof att ta' sig bak, för att ta' sig fram!” — sa' bullgumman.

“Man får vara nöjd!” — sa' Mothander, när manegen brann.

“Man lär så länge man lefver!” — sa' hållkarlen, skulle dricka thé.

“Man ska' inte lägga hyende under lasten!” — sa' pojken, lät far sin rida barbacka.

“Man ska' söka väl!” — sa' bond', sökte hästen i golfspringan.

“Man ska' vara om sig!” — sa' han, som stal galoscherna.

“Man ska' väl nånstans hålla till!” — sa' tjuften, hittades i visthusboden.

“Man stiger i graderna!” — sa' kyrkstöten, blef tornväktare.

“Man tager!” — sa' Kajsa Warg.

“Mer ler!” — sa' krukmakarn.

“Min gerning nådigt skåda!” — sa' tjuften, greps på bar gerning.

“Min harpas strängar ha brustit!” — sa' harpspelarn, när hustrun dog.

“Misstag på person!” — sa' kärringen, föll i varggropen.

“Mitt!” — sa' finn' om Stockholm.

“Mitt lif är en våg!” — sa' hökarn *).

*) En »förbättrad och tillökad» upplaga är: »Som röres en tid» — sa' urmakarn. »I svallande tåg» — sa' repslagarn. »Vid vindarnes strid» — sa' sjömannen (eller äfven tornväktaren).

“Mitt guld!” — sa’ Lasse Maja om handklofvarne.

“Mitt hus är ett bönehus!” — sa’ trädgårdsmästar Andersson.

“Mod ger makt!” — sa’ kärringen, stängades med tjuren.

“Moj by!” — sa’ skeppskocken, när kabysen gick öfver bord.

“Morjens medikamenter!” — sa’ bond’, mötte aptekarn.

“Muntert!” — sa’ Petrus, när han grät.

“Mycket blir nyttigt efter döden!” — sa’ presten om gödkalfven.

“Mycket ändamålsenlig!” — sa’ skolmästarn om karbasen.

“Måns och jag, vi åka!” — sa’ papegojan, då katten tog henne.

“Måttliga korfvar ä’ bäst!” — sa’ major Sten, när Schampi sökte sig till stadssoldat.

“Naturanlagen ä’ olika!” — sa’ Lundstedt, torka’ sig om en näsborr i sender.

“Ni får ge efter!” — sa’ han, som gräla’ om gifningen.

“Nix madam!” — sa’ Broddén, parlera’ franska.

“Noch ein mal!” — sa’ bundtmakarn.

“Noch ein stock!” — sa’ tysken, fick käppen.

“Nog förstod jag piken!” — sa’ stadssoldaten, blef kallad korf.

“Nog förstår jag det!” — sa’ bond’, när han frågtes hur lång vägen var.

“Nog ger vår Herre till en sup, men ta mig fan det räcker till ett förklädsband!” — sa’ kärringen.

“Nordanvädret är kallt, komma från hvad håll det vill!” — sa’ kärringen, gick i motvind.

“Nu begriper jag schäsen!” — sa’ fan, åkte i skottkärran.

“Nu blir jag båd’ full och mätt!” — sa’ kärringen, doppa’ gröten i bränvin.

“Nu börjas det!” — sa’ han, som viste björn.

“Nu börja vi på ny räkning!” — sa’ tjuften, stal på nyårsdagen.

“Nu dagas det för syndarn!” — sa’ kärringen, satte benet i halsen.

“Nu finns här inte mer att ta!” — sa’ tjuften, tog dörren.

“Nu kan det vara nog, mitt herrskap!” — sa’ gardisten, fick prygel.

“Nu kan jag se!” — sa’ kärringen, skar af sig ögonlocken.

“Nu kan man vara lugn!” — sa’ Andersson, fick örfilh.

“Nu komma de!” — sa’ Per Olsson om vargarne.

“Nu kommer det onda!” — sa’ nämndemans pojke om vattgröten.

“Numro ett!” — sa’ fan, kasta’ länsman öfver gårdsgår’n.

“Nu månde jag le!” — sa’ bond’, när han skratta’ så pelsärmen sprack.

“Nu rider vi lika!” — sa’ rackarn till presten.

“Nu ska’ vi komma öfverens, att inte trampa hvarandra på tårna!” — sa’ tuppen, stod i spiltan hos hästen.

“Nu skäms båd’ jag och grälle!” — sa’ bond’, när presten helsa’ på’n.

“Nu stenhögg du!” — sa’ Smör-Per.

“Nu står du der!” — sa’ han, som band hunden med korf.

“Nu åka vi!” — sa’ granrisgubben, när han gick.

“Nu är det gjordt!” — sa’ han, som försvor sig.

“Nu är det undangjordt!” — sa’ karringen, gick halfvägs till kyrkan på lördagen.

“Nu är jag väl ute!” — sa’ han, som blef innestängd.

“Nyttigt att ha!” — sa’ bond’ om ögonbrynen.

“När jag var liten!” — sa’ han, som aldrig blef stor.

“O Gud, hvad silfver!” — sa’ bond’, fick se tenngjutarståndet.

“O, hvad lifvet dock är skönt!“ — sa' krögarn, spelte tolfva.

“Ombyte förnöjer!“ — sa' skraddarn, kysste hustru sin (kärningen, vrängde skinnpelsen).

“Om du dröjer!“ — stod det på Salboms slup.

“Om jag såg rätt!“ — sa' den vindögde.

“Pang!“ — sa' Gravander...

“På drift!“ — sa' skepparn, segla' bort rodret.

“På min ära!“ — sa' biskop Benzelstjerna.

Qvittar lika!“ — sa' pigan till fröken.

“Religion är bra att ha!“ — sa' han, som tog kyrksupen.

“Renlighet framför allt!“ — sa' pigan, hacka' kålen i sopvrån.

“Ror i lä, och köl i vädret!“ — sa' bond', välte med hölasset.

“Ruff!“ — sa' skeppsgrisen, kom in i kajutan.

“Ruter ut!“ — sa' glasmästarn (spelte kort).

“Ruttet är snart rifvet!“ — sa' kärningen, ref örat af sig.

“Rätt gentilt!“ — sa' Pelle Sylvander om Trollhätte-fallet.

“Rätt så!“ — sa' bagarn, gjorde en kringla.

“Rättvisan skapte Gud!“ — sa' mjölnaren, fulla' med träget.

“Saken är den . . .!“ — sa' han, som begärde ett ficklån.

“Sak samma!“ — sa' bond', satte framkälken bak.

“Se sedlar!“ — sa' löjtnanten.

“Si so!“ — sa' finn, red på galten.

“Sixt du på den Mosis!“ — sa' Moström.

“Sjungande pris!“ — sa' gardisten, stal lakanen.

“Själen är odödlig!“ — sa' han, som sköt bom på gråskälen.

“Sjön suger!“ — sa' bagarn, gick öfver slussen.

“Skadar inte!“ — sa' han, som blef luggad i peruken.

“Ska' de' vara en pik åt mej!“ — sa' kadetten om örfiln.

“Ska' han ha stöflor också!“ — sa' pojken åt far sin.

“Skrifva kan jag inte, men liniera kan jag!“ — sa' profossen.

“Skutan är ny, men berget är gammalt!“ — sa' skepparn, satte på grund.

“Skyldra rrr!“ — sa' doktorn vid mönstringen.

“Skym undan!“ — sa' gumman åt flugan, som satte sig på glasögat.

“Skål på hälften!” — sa’ pigan, drack ur mjölken för kalfven.

“Skål syster!” — sa’ skräddarn till geten.

“Skönt!” — sa’ Gustafva om kyssten (som hon inte fick).

“Skönt att få lite rent på sejl!” — sa’ sortarpojken, vände skjortan på julafton.

“Skördetiden är snart inne!” — sa’ tjuften, gick förbi kältäppan.

“Slikt händer på sjön!” — sa’ skålen, blef skjuten i ögat.

“Slit’en med helsan!” — sa’ sadelmakarn om karbasen.

“Slutad bal!” — sa’ Fristedt, dansa i förstugan (slog vantarne i bordet; dansa’ utför trapporna; kasta’ skjortan i raffellådan; satt sönder basfiolen; tog in skylten).

“Slut med hvissla!” — sa’ bond’, tappa’ läppen.

“Slå på’na vatten!” — sa’ Trubben, när stugan brann.

“Släkten är värst!” — sa’ räfven om de röda hundarne.

“Smakar ändå karl!” — sa’ pigan, kysste tuppen.

“Smör skadar ingen mat!” — sa’ kärringen, lade det i kallskålen.

“Snabba äro livvets stunder!” — sa’ Napoleon på S:t Helena.

“Snyggt, men inte pråligt!” — sa’ fan, färga’ svansen ärtgrön.

— “Snyggt ska’ det vara!” — sa’ Djurholms Lena, sydde hälsöm på kökshanddukarne (sa’ kärringen, högg svansen af katten).

“Sof, oroliga hjerta, sof!” — sa’ Grönlund, lugga’ hustrun.

“Som folket är till, så ska’ di få morötterna!” — sa’ trädgårdsmästarn.

“Sorgen före glädjen går!” — sa’ bond’, körde den svarta kon före den hvita.

“Spill inte på dig!” — sa’ fan, tog målarne.

“Stark är jag inte, men springa kan jag!” — sa’ skräddarn.

“Staten måste föras!” — sa’ tiggarn, band på sig skorna med bast.

“Stig på min vän!” — sa’ räfven till korpen.

“Stopp kaptan, sjön är slut!” — sa’ styrman, satte skutan på land.

“Stor i mun, men liten i ulln!” — sa’ fan, klippte grisen.

“Styggt, men starkt!” — sa’ fan, satte videhankar i örat på mor sin.

“Styrka i arm!” — sa’ skräddarn, bröt af talgljuset mellan dörren.

“Stå ben!” — sa’ gubben, dref getterna på isen.

“Svårt blir det!” — sa’ sotarn, skulle äta med sked.

“Så slå uträkningarne felt!” — sa' kärringen, fick 2 gånger 18 till 32.

“Så många hufvu'n, så många sinnen!” — sa' trädgårdsmästaren, när kålhufvena trilla' ifrån honom.

“Så ska' di tas!” — sa' bond', tog kräftorna med tårna.

“Så är det!” — sa' bond', gjorde ett ämbar.

“Sällan!” — sa' Lasse till Masse.

“Sämre byxor kan man slita, än de gröna!” — sa' Massman.

“Tack!” — sa' Fröberg, fick én gård. (“Tack, tack!” — sa' han, fick två.)

“Tack för i fjor!” — sa' tiggarn, kom igen andra da'n.

“Tack och heder!” — sa' Flach till Sweder (“Heder och tack!” — sa' Sweder till Flach.)

“Tag saken kallt!” — sa' Jakob Ärlig.

“Ta mej!” — sa' räfven, när jägarn föll på näsan och fick skottet i mun.

“Tarflig kollekt!” — sa' klockarn, fick en byxknapp i häfven.

“Tiden är inne!” — sa' trädgårdsmästaren, satte plantorna i snön.

“Tiderna förändras!” — sa' borgmästarn, gick brandvakt.

“Till exempel!” — sa' Petter Hämpel.

“Tjenare!” — sa' Krusen.

“Tryckt i år!” — sa’ Svedman, snöt sig i skjortan.

“Träffadt sa’ Knaggen!” — sköt ögat ur mor sin.

“Tvi dig, så lik du är folk!” — sa’ bond’ till markattan.

“Tvärtom!” — sa’ han, som ramla’ utför trapporna.

“Ungdomen rasar!” — sa’ kärringen, hoppa’ öfver halmstråt.

“Usch hvad det går!” — sa’ Spångberg, valsa’ med prinsessan.

“Ut med ringen!” — sa’ Höökenberg.

“Utropstecken!” — sa’ auktionisten om klubban.

“Utsupet!” — sa’ Wadman.

“Vackert så!” — sa’ han, som fick en mört i hundra ryssjor.

“Var det vägen!” — sa’ bond’, körde i sjön.

“Variatio delectat!” — sa’ fan, dansa’ i glasbyxor.

“Vattnet är vått i år!” — sa’ ekorren, segla’ på näfverlappen.

“Vexla mig den!” — sa’ Pihlman om byxknappen.

“Vid glasens klang!” — sa’ skomakarn, dräck ur blötblajan.

“Viljan är god, men köttet är svagt!” — sa' han, som försökte äta buljongskött.

“Vi måste alla den vägen gå!” — sa' bond', när suggan dog.

“Vis-à-vis, i alla fall!” — sa' prosten . . . föll i rännstenen.

“Vi presterskap!” — sa' klockarn.

“Visitera mig!” — sa' han, som stulit kyssen.

“Vi ska' se på väfven!” — sa' blinda Sara.

“Vi träffas hos bundtmakarn!” — sa' räfven till vargen.

“Vi träffas på Wernamo marknad!” — sa' smålänningen.

“Vi tu äro ett!” — sa' han, som åt för två.

“Välkommen i det gröna!” — sa' fan, satte mor sin i nässelhögen.

“Välkommen, o måne, min äldrige vän!” — sa' Flodqvist, misste håret.

“Väl möjligt!” — sa' bonden, blef kallad tjuf.

“Väl, vi vart de' varse!” — sa' mjölnarn, när qvarnhjulet följde med strömmen.

“Ynkelig färd!” — sa' tuppen, när Viskävarn följde med strömmen.

“Ytan bedrager!” — sa' han, som kom på svag is.

“Adlast är den dygd, som inte rosar sig sjelf!” — sa' pojken, stod i skamvrån.

“Äkta ljusblått!” — sa’ färgarn, färga’ grönt.

“Ändan kröner verket!” — sa’ bagarn, satte sig i degträget (sa’ bond’, satte sig på ett nymåladt bord).

“Ändå något!” — sa’ fan, fick se Åmål.

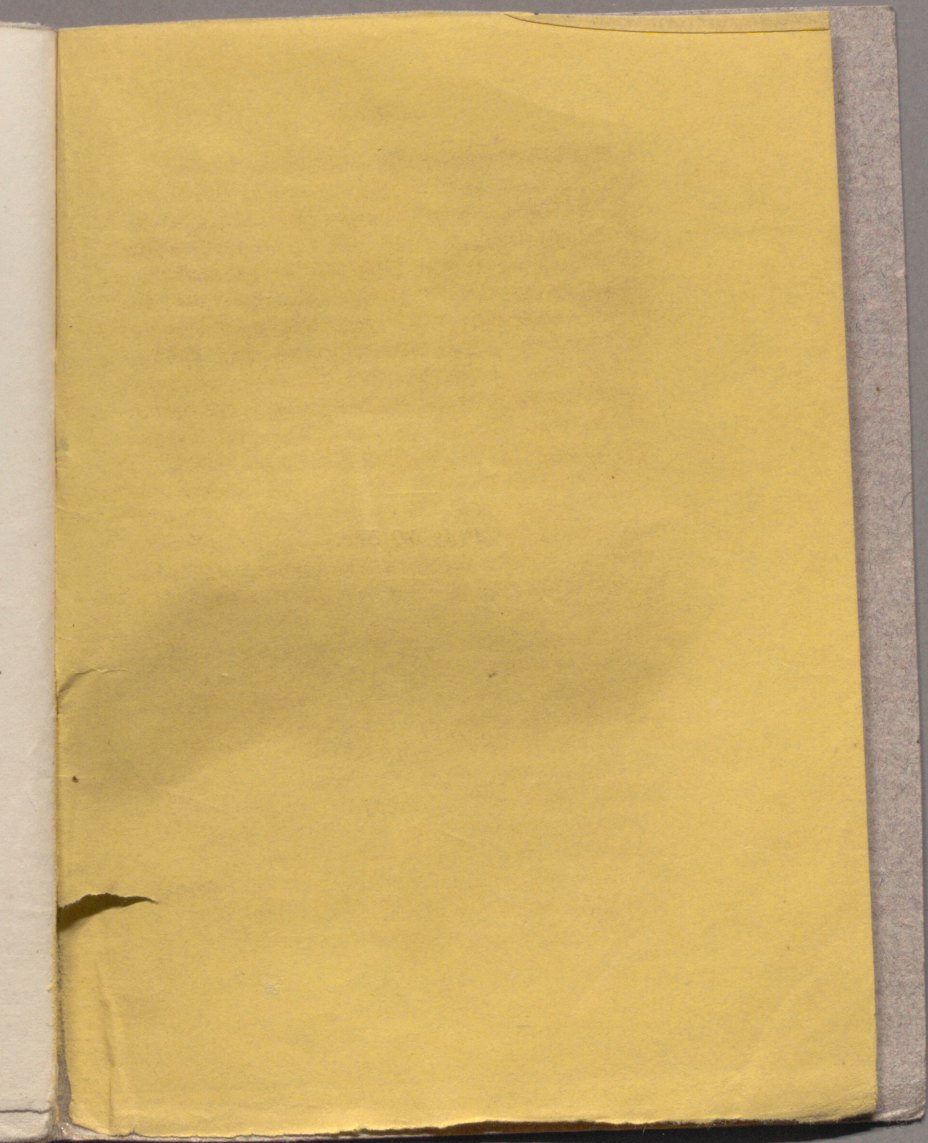
“Ännu kan kon ta sig!” — sa’ slagtarn, bar huden på ryggen.

“Ära den äras bör!” — sa’ bond’, lyfte på hatten för borgmästarns sugga.

“Är det någon död, så kom fram!” — sa’ murarn, när ställningen ramla’.

“Är du ledsen, lillan?” — sa’ höken, dansa’ med dufvan.

“Ödet har alltid varit min lott!” — sa’ flickan, fann klädningen för trång.

Pris 50 öre.

